

D. Tóth Kriszta - De tényleg, mi történt velünk?

2013 szeptember 21. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A, mint agresszív. Á, mint álszent. B, mint buzi. C, mint cigány. Cs, mint csaló. D, mint diktátor... és így tovább, egészen a ZS, mint zsarnokig.

Gyöngy betűkkel, fehér krétával egy klasszikusan zöld iskolai táblán. Milyen egyszerű ötlet, igaz? És milyen nagyon fájdalmasan igaz...

Nem állítom, hogy közfelkiáltással győzött, de a tizenegynéhány tagú zsűri, köztük idén én is, viszonylag könnyen jutott arra a végeredményre, hogy idén Frenyó Teodóra „Rossz nevelés” című alkotása nyerte az ARC Óriásplakát Kiállítás első díját.

Több, mint 1400 pályázati munka érkezett a kiírásra, amely azt hiszem most, 2013-ban nem is szólhatott volna másról, mint, hogy „Mi történt velünk?” Mi történt ezzel a tehetséges, ambíciózus, bátor, gyönyörű és vagány országgal? Mikor lett belőlünk egy panaszkodós, vádaskodó, szorongó, marakodó nemzet? Mi is a mi bajunk voltaképpen? Miért nem tudunk egymásnak örülni? Miért keressük inkább az irigyelevelét, miért alapbeállításként a kritika? Hogyan lettünk ilyen cinikusok? Ilyen reményvesztettek, álszentek, ítélkezők és irigyek?

Akiben nem rejlik egészséges mennyiségű önkritika, az jobban teszi, ha nem olvassa el ezt a bejegyzést. Bár... valószínűleg ezek már az első mondatok után leléptek az oldalról. Pedig itt nem arról van szó, hogy ne szeretném magunkat – vagy ne szeretném az országot, amit a hazámnak hívok és érzek. Hanem arról, hogy nem mindig, sőt, egyre gyakrabban nem tetszik az, amit akkor látok, amikor a tükörbe nézek magunkkal – így, együtt.

Hadd meséljek el egy nyár végi történetet. Aki gyakran jár a KK oldalaira, tudja már, hogy gyölközök repülni. A családom fel- és leszálláskor úgy tesz, mintha nem ismerne, annyira vállalhatatlan a tünetegyüttes, amit produkálok. Hiába minden tényező tudás, a halálfélelem köde mindent elborít, és tényleg használhatatlanul viselkedek.

Legutóbb hazafelé Angliából azonban olyan történet, ami egyszerűen elfeledtette velem a rettenést. Annyira belefeledkeztem a jelenségbe, hogy azon kaptam magam, hogy döccenünk a betonon, én pedig még mindig élek.

És akkor most az lesz a legegyszerűbb, ha „ideschmittelem”, amit az ARC szervezőinek kérésére írtam a zsűrizés kapcsán (a csúnya szavakat a kedvetekért kipontozom):

„... a szokásos fakszni helyett egy tökéletesen normális utas módjára viselkedtem a budapesti landoláskor.

Mindez Gyurcsánynak és Orbánnak köszönhető.

Illetve annak tökéletes ezüstszerű bubifrizurát viselő asszonynak, aki egészen a magyar légtérbe való belépésig

átlagos nyugat-európai utasnak t?nt. Jól szabott kosztümöt viselt, türkíz gyöngyök a nyakban, hozzá passzoló fölbevaló, vajb?r kézitáska, márkás szemüvegeret, joviálisan magabiztos arckifejezés, csöndes viselkedés, nyugodt mozdulatok. Valahol Hegyeshalom környékén aztán kiegyenesedett, letette a regényt, amit olvasott, kinézett az ablakon, aztán a mellette ül? korpulens úrhoz fordult és valósággal rávallt: „Mindent, ami jó ebben az országban az Orbán csinálta. Az a Gyurcsány, az, amit csak lehetett elbarmolt.” Mit ad Isten, a pali nem Fidesz-szavazó volt. „Az Orbán? Az? Nnnna, az mindent csinált csak jót nem mostanáig. Hát ott van neki a kétharmad, és rendbe tette vele az országot? Dehogya! Csak még jobban elk.rta!”

Onnantól kezdve nem volt megállás, Hegyeshalomtól Ferihegyig igazi háború kerekedett. Mire leszálltunk, gy?lölték egymást, egymás felmen?it, egymás gyerekeit, egymás városát, egymás munkahelyét. Közben volt minden. Trafikmutyi és Nemzeti Színház, cigányok és b.zik, kivándorlók és ?szöd, Nokiás doboz és Simicska. Annyira döbbenetesen jellemz?en és szomorúan magyar volt az egész jelenet, hogy azt sem vettem észre, hogy mindjárt egészenbiztosan meghalok. Egyszer csak ledobták magukat a kerekek a földre, én biztonságban voltam, ezek ketten meg irtották egymást.

Aztán kiszálltam a gépb?l és azon gondolkodtam, hogy vajon tényleg minden Gyurcsánynak és Orbánnak köszönhet?? A halálfélelem relativizálásán kívül, mert az tényleg egészen biztosan igen.

Igazából már azóta foglalkoztat ez a kérdés, amióta egy igen fárasztó, de annál érdekesebb 12 óra, az ARC zs?rinapja után beültem a kocsiba. Tényleg mindennek a politika az oka? Tényleg az ország történelmi átpolitizáltsága tesz minket ilyené? Ilyen robbanékonnyá, ilyen fafej?vé, ilyen harcossá, ilyen iriggyé, ilyen kirekeszt?vé, ilyen önz?vé, ilyen birkává, ilyen nyughatatlanná, ilyen megalomániássá, ilyen, ilyen, ilyen... agresszív kismagyrá?

Tényleg csak a trafik a mutyi? Csak a politikus a korrupt? A gárdista a kirekeszt?? A bank a genyó? A szomszéd a szemét? Az ország az élehetetlen? A rend?r a hülye?

A válasz egy brutális tükörben található mostantól néhány napig az 56-osok terén. Én már láttam, amikor az ARC óriásplakát kiállítás zs?rijében ültem. Sokfélék voltunk mi ott az asztal körül, jórészt nem is ismertük egymást el?tte személyesen. Ehhez képest azon nyomban a velejünket kellett megmutatni a másiknak. Nem volt könny? meló – sem a vita, sem a döntés, sem pedig a tükörben talált válasz elfogadása. Voltak pillanatok, amikor gy?löltük egymást egy kicsit – persze csak láthatatlan „európai módon”, mosolyogva, asztal alatt ökölbe szorított kézzel. Meg olyan is volt, hogy fölment az agresszív kismagyar a fára, kiabált kicsit a társaival, aztán duzogva lelépott. És volt, hogy együtt röhögünk adott alkotáson jókedvünkben és kínunkban, pedig sírni lett volna jó inkább.

De a pályázók által elének tolt tükörb?l minden zs?ritag kislabilabizálta a maga választát.

Alig várom, hogy belenézzen a közönség is.”

Eddig az idézet az Arclap-os írásomból. Ehhez még annyit tennék hozzá, hogy a vizuális maflás formájában adott, talán legfontosabb válasz ott virít Frenyó Teodóra els? díjat nyert alkotásán is. Szerintem mindenki érti. Aki nem, az egész nyugodtan kérdezze meg a padszomszédját. Kivételesen nem jár érte feketepont.

D. Tóth Kriszta - shopline.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló